

Sygn. akt X GC 1026/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 r. r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział X Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2015 r. r.

na rozprawie

w sprawie z powództwa (...) spółki jawnej z siedzibą w S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz powódki (...) spółki jawnej z siedzibą w S. kwotę 1 279,92 zł (tysiąc dwieście siedemdziesiąt dziewięć złotych 92/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7 lutego 2015r.

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 227,00 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 1026/15 upr

UZASADNIENIE

W dniu 22 maja 2015 roku powódka (...) spółka jawna z siedzibą w S. wniosła do tutejszego Sądu pozew, którym domagała się, aby pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (dawniej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością) zapłaciła na jej rzecz kwotę 1 279,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7 lutego 2015 roku do dnia zapłaty. Nadto, powódka wniosła o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że dokonała sprzedaży towaru pozwanej, a w związku z wydaniem towarów pozwanej, wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 279,92 zł. Pozwana nigdy nie zapłaciła powódce należności ujętej w przedmiotowej fakturze, wobec czego powódka wezwała pozwaną do zapłaty, jednakże wezwanie to okazało się bezskuteczne.

W dniu 7 lipca 2015 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie w Wydziale X Gospodarczym wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił żądanie powódki w całości.

Od przedmiotowego nakazu zapłaty pozwana złożyła skuteczny sprzeciw, zaskarżając przedmiotowy nakaz zapłaty w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zaprzeczyła, aby strony łączyła jakakolwiek umowa w zakresie dostarczania przez powódkę pozwanej produktów wymienionych w załączonej do pozwu fakturze VAT. Nadto, pozwana zaprzeczyła, aby produkty te faktycznie zostały dostarczone przez powódkę i odebrane przez pozwaną.

Pozwana podała, że nie otrzymała od powódki przedmiotowej faktury, a samo wezwanie do zapłaty nie jest podstawą jakichkolwiek roszczeń, zwłaszcza, że opiewa na kwotę 69 773,11 zł, a pozwana zaprzecza, aby w kwocie tej mieściła się należność z faktury nr (...). Pozwana zaprzeczyła także wymagalności i wysokości odsetek za zwłokę, oznaczonych przez powódkę od dnia 7 lutego 2015 roku.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 14 września 2015 roku powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując dodatkowo, że strony łączyła umowa franczyzy, na podstawie której pozwana jest zobowiązana – pod rygorem zapłaty kary umownej- do dokonywania zakupów wszystkich sprzedawanych w prowadzonej przez siebie kawiarni produktów oraz asortymentu od powódki lub wskazanych przez nią dostawców. Na podstawie przedmiotowej umowy pozwana dokonywała zamówień u powódki korzystając z elektronicznego portalu zamówień na większość towarów wymienionych w fakturze nr (...).

Pozwana zaś w piśmie procesowym z dnia 19 listopada 2015 roku, podała, że przedłożone przez powódkę wydruki zamówień oraz e-mail nie dowodzą, że pozwana złożyła zamówienie na towary ujęte w fakturze nr (...). Nadto, podniosła zarzut nieważności umowy z uwagi na jej sprzeczność z ustawą, gdyż narusza § 9 ust.1 pkt b Rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 roku w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony postępowania łączyła umowa franczyzy z dnia 25 lutego 2013 roku aneksowana w dniu 25 czerwca 2013 roku aneksem nr (...) do umowy, na podstawie której powódka (francyzodawca) udzieliła pozwanej (partnerowi) w zamian za wynagrodzenie pieniężne ustalone w umowie, prawa do wykorzystania nazwy i marki C. (...) oraz znaku graficznego (logo) należącego do francyzodawcy, a także posiadanego systemu w celu dostosowania lokalu i prowadzenia w nim kawiarni C. C. w standardzie ustalonym przez CC. Ponadto francyzodawca przez cały czas trwania umowy zobowiązał się do udzielenia partnerowi stałej pomocy handlowej.

Zgodnie z § 2 ust. 18.II lit. b pozwana (partner) zobowiązała się pod rygorem zapłaty kary umownej, że będzie dokonywać zakupów wszystkich sprzedawanych w prowadzonej przez siebie kawiarni produktów oraz asortymentu od CC lub wskazanych przez CC dostawców. Nadto partner zobowiązał się dokonywać zakupów we własnym imieniu, na własny rachunek i nie może powoływać się przy tych zakupach na jakiegokolwiek powiązania łączące go z CC, za wyjątkiem wynikających z niniejszej umowy.

Na podstawie przedmiotowej umowy pozwana prowadziła kawiarnię (...) na pl. (...) w S.. Nadto, pozwana prowadziła jeszcze kilka innych kawiarni.

Bezsporne, a nadto dowód:

- umowa franczyzy z dnia 25 lutego 2013 roku z załącznikami k . 65-94,
- aneks nr (...) z dnia 25 czerwca 2013 roku k. 95- 97,

W ramach współpracy stron, pozwana dokonywała zakupów u powódki za pośrednictwem elektronicznego portalu zamówień.

Każdy franczyzobiorca otrzymuje od powódki login i hasło do portalu zamówień, na którym może zalogować się wyłącznie osoba uprawniona. Od zasady składania zamówień przez portal internetowy zdarzają się wyjątki, kiedy zapomniano czegoś zamówić. Wówczas zamówienia składa się telefonicznie lub mailowo.

Ze strony powódki zamówieniami i rozliczeniami z pozwaną zajmowała się E. K.. Początkowo prowadziła rozmowy z przedstawicielami pozwanej P. G. i A. B., później otrzymała informację, że sprawami pozwanej zajmuje się J. C. (1). E. K., jak również M. J. – pracownik odpowiedzialny za realizację zamówień u powódki, kontaktowali się wielokrotnie z J. C. (1) w sprawie zamówień i ich realizacji. Rozliczenia między stronami za zakup towarów wyglądały w ten sposób, że pozwana płaciła należności przelewem nie zawsze wskazując za jaką fakturę i wówczas powódka informowała pozwaną na jaką fakturę rozksięgować wpłatę.

W dniu 7 grudnia 2014 roku pozwana złożyła zamówienie nr 11/12/2014 na produkty o łącznej wartości 928,24 zł.

W dniu 11 grudnia 2014 roku pracownik pozwanej J. C. (1) złożyła pozwanej za pośrednictwem e-maila zamówienie na kolejne produkty. Wcześniej J. C. (1) również składała zamówienia u powódki.

Zamówione towary zostały dostarczone pozwanej przez M. J.. Wydał towar pracownikom obecnym na zmianie w kawiarni (...) na pl. (...). Razem z towarem M. J. dostarczył fakturę.

Dowód:

- wydruk z systemu zamówień k. 98,
- zamówienie nr 11/12/2014 k. 99 ,
- wydruk wiadomości e-mail z dnia 11 grudnia 2014 roku k. 100.
- zeznania świadka E. K. k. 160-161,
- zeznania świadka M. J. k. 161-163,
- zeznania świadka W. K. k. 163.

W dniu 12 grudnia 2014 roku powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 279 zł z terminem płatności na dzień 6 lutego 2015 roku. Należność z przedmiotowej faktury została ujęta w zestawieniu salda z dnia 5 lutego 2015 roku.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 16
- zeznania świadka E. K. k. 160-161.

Pozwana nie uregulowała należności wynikającej z faktury VAT nr (...).

Bezsporne.

Pozwana zalega wobec powódki także co do innych należności.

Dowód:

- zeznania świadka E. K. k. 160-161,

Pismem z dnia 6 lutego 2015 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 69 773,11 zł.

Dowód:

- ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 6 lutego 2015 roku wraz z potwierdzeniem nadania k. 17-19.

Spółka (...) S.A. z siedzibą w P. posiada prawo do wspólnotowego znadku towarowego C. (...).

Dowód:

- wydruk ze strony (...) H. monizacji (...) Wewnętrzny k. 130-152,

- wydruk mapki k. 153.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest, że strony postępowania pozostawały w stałej współpracy na podstawie umowy franczyzy z dnia z dnia 25 lutego 2013 roku aneksowanej w dniu 25 czerwca 2013 roku aneksem nr (...) do umowy.

W oparciu o przedmiotową umowę pozwana prowadziła kawiarnie. Wprawdzie w § 2 ust. 18.II lit. b umowy franczyzy pozwana zobowiązała się do zakupów wszystkich sprzedawanych w prowadzonej przez siebie kawiarni produktów oraz asortymentu od powódki lub od wskazanych przez powódkę dostawców, to jednak było to dodatkowa klauzula umowna, zastrzeżona pod rygorem zapłaty kary umownej, nie rodząca po stronie powódki i pozwanej odrębnego wężła obligacyjnego. Sam zaś zakup produktów oraz asortymentu od powódki odbywał się na podstawie odrębnej umowy sprzedaży, stąd też podstawy prawnej roszczenia powódki należy upatrywać w przepisie art. 535 § 1 k.c., w myśl którego przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Powód domagał się bowiem zapłaty ceny za sprzedany pozwanej towar szczegółowo ujęty w wystawionej przez powoda fakturze VAT nr (...). Zasadność roszczenia powoda zakwestionowała pozwana twierdząc, że nie łączyła jej z powodem umowa sprzedaży towaru wskazanego w fakturze VAT, a nadto że umowa franczyzy łącząca strony była nieważna jako sprzeczna z ustawą. Stąd też w toku niniejszego postępowania należało ustalić czy strony łączyła umowa sprzedaży, na której powódka opierała swoje żądanie, a w dalszej kolejności czy powódka przedmiotową umowę wykonała. Wobec tego, że jak już wyżej wskazano umowa franczyzy nie była podstawą sprzedaży towarów pozwanej, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okazały się podniesione przez pozwaną okoliczności związane z ewentualnym naruszeniem przez powódkę prawa do wspólnotowego znaku towarowego. Kluczem dla rozstrzygnięcia było bowiem ustalenie czy strony łączyła umowa sprzedaży i czy została ona wykonana przez powódkę, a co za tym idzie czy pozwana obowiązana jest do zapłaty ceny sprzedaży, wskazanej w fakturze VAT nr (...).

Wprawdzie strony nie zawarły umowy sprzedaży w formie pisemnej, jednak zauważyć należy, że żaden przepis prawa dla ważności i skuteczności umowy sprzedaży rzeczy ruchomych nie wymaga zachowania formy pisemnej zwykłej, a tym bardziej żadnej ze szczególnych form czynności prawnych. Fakt istnienia zobowiązania może zostać udowodniony nie tylko za pomocą dokumentu w postaci umowy sporządzonej w formie pisemnej, ale również za pomocą każdego innego środka dowodowego, który będzie podlegał ocenie Sądu według reguł wskazanych art. 233 k.p.c.

O ile sama faktura VAT nr (...) (k.16) stanowiąca dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. nie stanowi źródła stosunku cywilnoprawnego, o tyle nie pozbawia to wierzyciela możliwości wykazania w toku postępowania zawarcia oraz treść umowy i spełnienia przez siebie świadczenia. Z powyższego wynika, że fakt, iż powódka zawarła z pozwaną umowę sprzedaży oraz dostarczyła pozwanej towar ujęty w fakturze VAT nr (...) może być udowodniony jedynie w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym.

Analiza całości kształtu materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania wskazuje na prawdziwość twierdzeń powódki, a mianowicie że sprzedała pozwanej produkty w ilości i po cenie wskazanych w fakturze VAT nr (...).

Powódka sprostowała obowiązkowi wynikającemu z rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) i przedstawiła materiał dowodowy w postaci dokumentów oraz zeznań świadków, z którego wynika, że pozwana złożyła u powódki zamówienie nr 11/12/2014, a nadto uzupełniła zamówienie e-mailem z dnia 11 grudnia 2014 roku wysłanym przez J. C. (1).

Pozwana zaś zaprzeczając jakoby takie zamówienia złożyła nie przedstawiła dowodów obalających twierdzenia powódki. Nie wykazała, aby J. C. (2) nie była uprawniona do składania zamówień oraz aby zamówienie wynikające z elektronicznego systemu zamówień nie pochodziło od pozwanej. Jednocześnie świadkowie E. K. i M. J. potwierdzili, że kontaktowali się w sprawie zamówień i ich realizacji z J. C. (2). Dodatkowo, na wydruku z systemu zamówień wskazane jest, że zamówienie pochodzi od kawiarni (...), a jak zeznali świadkowi E. K. i M. J. dostęp do systemu posiada franczyzobiorca na podstawie specjalnego loginu i hasła.

Nie sposób zatem przyjąć, że zamówienie nie pochodziło od pozwanej, skoro dostęp mają tylko podmioty posiadające login i hasło.

Na uwagę zasługuje także okoliczność, że pozycje towarów ujętych w zamówieniu nr 11/12/2014 oraz w e-mailu z dnia 11 grudnia 2014 roku pokrywają się w większości towarami wskazanymi w fakturze VAT nr (...), ich rodzajem, ilością i ceną. Jak zeznał natomiast świadek M. J. towary były regularnie dostarczane do kawiarni pozwanej razem z fakturą.

Dodać należy, że pozwana nie wykazała, aby zgłaszała jakiegokolwiek zastrzeżenia co do faktury VAT nr (...), a jeżeli – jak twierdzi nie otrzymała przedmiotowej faktury- że składała zastrzeżenia co do wysokości należności wskazanej w wezwaniu do zapłaty z dnia 6 lutego 2015 roku. W odniesieniu do zarzutów pozwanej co do tego, że faktura VAT nr (...) nie została podpisana przez osobę uprawnioną, wskazać należy, że w istocie w obrocie handlowym między przedsiębiorcami nie jest niczym nadzwyczajnym, że dokumenty księgowe takie jak faktury nie są podpisywane, zwłaszcza, że brak jest ku temu wymogów prawnych. Sam fakt niepodpisania faktury nie oznacza, że nie zaistniało zdarzenie z niej wynikające, tj. sprzedaż wskazanych w fakturze towarów. Jak już wyżej wskazano, w świetle dowodów przedstawionych przez powódkę zaistnienie takiego zdarzenia i wynikające z niego konsekwencje prawne w postaci obowiązku zapłaty przez pozwaną ceny, nie budzą wątpliwości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów przedstawionych przez powódkę, a mianowicie faktury VAT nr (...), wezwania do zapłaty, umowy franczyzy wraz z załącznikami i aneksem nr (...), wydruku z systemu zamówień, zamówienia nr 11/12/2014, wydruku e-maila, wykazu salda. Wymienione środki dowodowe Sąd uznał za w pełni przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych, nie zbudziły bowiem wątpliwości Sądu co do ich autentyczności. Nie przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy okazały się dokumenty przedłożone przez pozwaną, a znajdujące się na kartach 130-153. Okoliczności, które miały zostać potwierdzone tymi dokumentami pozostawały bowiem bez związku dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił także na podstawie osobowego materiału dowodowego, a mianowicie zeznań świadków E. K., M. J. oraz W. K.. Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadków E. K. oraz M. J., gdyż były one logiczne, konsekwentne, spójne wewnętrznie, jak również między sobą. Świadczyli będąc pracownikami powódki posiadali adekwatne informacje co do współpracy handlowej z pozwaną. Sąd dał wiarę także świadkowi W. K., niemniej jednak zeznania wymienionej nie wniosły wiele do sprawy, albowiem świadek nie pamiętała już większości okoliczności związanych ze sprawą.

Sąd pominął dowód z przesłuchania w charakterze strony, albowiem na rozprawie w dniu 17 grudnia 2015 roku nie stawił się przedstawiciel pozwanej. Natomiast wniosek o przesłuchanie w reprezentanta powódki został cofnięty.

Mając na uwadze wszystko powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z który jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem

okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Datę początkową naliczania odsetek za opóźnienie oznaczono zgodnie z terminem wymagalności roszczenia powódki, wynikającym z faktury VAT nr (...).

W pkt II rozstrzygnięto o kosztach postępowania, na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na względzie, że powódka wygrała proces w całości, a na jej koszty złożyły się opłata od pozwu w wysokości 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 180 zł – ustalone na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 461 ze zm.) oraz kwota 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – łącznie 227 zł.